



Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 11020/17
Дана 29.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Нада Балешевић и Станимирка Лаловић, чланови већа, уз учешће судског саветника Весне Слијепчевић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа Томислав Дикосавић, адвокат из Новог Сада, Булевар Краља Петра I бр.7, ради поништаја решења туженог ГРАДСКОГ ВЕЋА ГРАДА НОВОГ САДА, број II-020-6/2017-82 од 01.06.2017. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа одржаној дана 29.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске пореске управе града Новог Сада, број 434-5/172/2014 од 04.08.2014. године, којим је тужиоцу, регистрованом за обављање делатности - Трговина на мало пићима у специјализованим продавницама (G4725) утврђена локална комунална такса за 2014. годину, за истицање фирме на пословном простору у ..., ... зона III у износу од 52.221,51 динара;, зона III у износу од 52.221,51 динара и зона III у износу од 52.221,51 динара; за период од 01.01.2014. до 31.12.2014. године, све укупно 156.664,53 динара, и дат је табеларни приказ начина обрачуна локалне комуналне таксе. Утврђено је да месечни износ локалне комуналне таксе за период од 01.01.2014. до 31.12.2014. године износи 13.055,58 динара, с тим да је утврђени месечни износ локалне комуналне таксе тужилац дужан да плаћа месечно, до 15. у месецу за претходни месец. Одређено је да је тужилац дужан да доспеле, а неизмирене обавезе уплати у року од 15 дана од дана достављања решења, а да се на износ утврђене обавезе и аконтација који нису плаћени у прописаном року обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто.

Уколико тужилац доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем, с тим да трошкови принудне наплате падају на терет тужиоца. До доношења решења за 2015. годину, тужилац је дужан да плаћа месечни износ аконтације локалне комуналне таксе у висини која одговара утврђеном месечном износу локалне комуналне таксе из претходног периода, а жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 18.07.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да се тужени у образложењу своје одлуке позива на релевантне прописе, али да исте погрешно тумачи и погрешно примењује на конкретно чињенично стање. Истиче, да издвојена места које је регистровао тужилац у Агенцији за привредне регистре, нису исто што и пословне јединице из Таксене тарифе, која је саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама, јер предузетник као физичко лице не може да оснива пословне јединице. Сматра да, предузетник може бити обвезник плаћања таксе на истицање фирме само за седиште, сходно тачки 3. Тарифног броја 1. Таксене тарифе, јер Закон о финансирању локалне самоуправе не прописује могућност да физичко лице плаћа таксу на истицање фирме за издвојена места регистрована у АПР. Сматра, да интенција законодавца није била да мултиплицира парафискалне намете предузетницима. Цитира одредбу члана 16. став 3. наведеног закона и наводи да није истакао фирму ван пословног простора објекта, већ на самом пословном објекту, како у седишту, тако и на издвојеним местима. Сматра да Закон о финансирању локалне самоуправе не прописује право локалне самоуправе да наплаћује таксу за истицање фирме на издвојеним местима која се налазе на истој територији где је и седиште предузетника, већ да је само прописана могућност наплате додатне таксе (мимо адресе седишта) за истицање фирме ван пословног простора објекта на јавним површинама, али не и за истицање фирме на самом објекту издвојеног пословног простора. Додаје да ниједно издвојено место пословања тужиоца не остварује промет већи од 50 милиона динара, да би се уопште могао сматрати обвезником таксе за истицање фирме, те да чак ни седиште у том смислу не испуњава услове за наплату таксу. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, и врати списе туженом на поновни поступак и одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и судске таксе на тужбу у пресуду, по одлуци суда.

Како је одговор на тужбу доставило Правобранилаштво града Новог Сада уз који није приложено пуномоћје за заступање, то Суд овај одговор није ни разматрао, зато што наведено правобранилаштво није законски заступник туженог органа.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, који је разврстан у групу "Средња правна лица, као и предузетници и мала правна лица која имају годишњи приход преко 50.000.000,00 динара (осим предузетника и правних

лица која обављају посебне делатности)", а чија је делатност Трговина на мало пићима у специјализованим продавницама (G4725) у 2014. години, на територији у ...,, зона III;, ..., зона III и зона III; у периоду од 01.01.2014. до 31.12.2014. године. Првостепени орган је својим решењем од 04.08.2014. године, тужиоцу утврдио локалну комуналну таксу за 2014. годину, за истицање фирме на пословном простору ...,, зона III у износу од 52.221,51 динара;, ..., зона III у износу од 52.221,51 динара и зона III у износу од 52.221,51 динара; за период од 01.01.2014. до 31.12.2014. године, све укупно 156.664,53 динара, с позивом на одредбе чл. 12, 15. и 15а. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/2006...95/15), чл.3, 4, 6, 7, 10. став 1 и чл.11. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени лист града Новог Сада", бр. 56/12..69/14) и тарифног броја 1. Таксене тарифе која је саставни део одлуке. Тужени орган је одлучујући о жалби тужиоца, оценио да је, имајући у виду да је тужилац предузетник који остварује приход преко 50.000.000,00 динара, правилно првостепени орган утврдио да је исти обвезник локалне комуналне таксе за истицање фирме, и то на пословном седишту и на издвојеним пословним јединицама, као и зону у којој се исте налазе, затим годишње цене у складу са тарифним бројем 1. тачка 7. Одлуке о локалним комуналним таксама, период за који се утврђује, као и укупан износ локалне комуналне таксе, па је жалбу тужиоца одбио као неосновану и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 15. став 1. тачка 1) Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/2006, 47/2011, 93/2012), прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору.

Одредбом члана 16. став 1. наведеног закона прописано је да је фирма сваки истакнути назив или име које упућује на то да правно или физичко лице обавља одређену делатност.

Одредбом члана 18. истог закона, прописано је да се актом Скупштине јединице локалне самоуправе, којим се уводи локална комунална такса, утврђују обвезници, висина, олакшице, рокови и начин плаћања локалне комуналне таксе.

Одредбама чл. 3. и 4. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени лист града Новог Сада", бр. 56/2012...69/2014), прописано је да је обвезник комуналне таксе корисник права, предмета и услуга, за чије је коришћење прописано плаћање комуналне таксе, која настаје даном почетка коришћења права, предмета или услуга, за чије је коришћење прописано плаћање комуналне таксе и траје док траје коришћење права, предмета или услуга.

Одредбом члана 6. наведене Одлуке прописано је да се комунална такса плаћа у различитој висини зависно од врсте делатности, површине и техничко-употребних карактеристика објекта, величине правног лица у смислу закона којим се уређује рачуноводство и по деловима територије, односно у зонама у којима се налазе објекти, предмети или врше услуге за које се плаћа комунална такса. Комунална такса утврђује се у годишњем, месечном или дневном износу, сразмерно времену коришћења, на начин прописан овом одлуком.

Тарифним бројем 1. тачка 7) која је саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама прописано је да средња правна лица, као и предузетници и мала правна лица, која имају годишњи приход преко 50.000.000,00 динара (осим правних лица која обављају делатност банкарства; осигурања имовине и лица; производње и трговине нафтом и дериватима нафте; производње и трговине на велико дуванским производима; производње цемента; поштанских, мобилних и телефонских услуга; електропривреде; казина, коцкарница, кладионица, бинго сала и пружања коцкарских услуга и ноћних барова и дискотека) комуналну таксу из овог тарифног броја плаћају у: зони I у износу од 64.271,00 динара, зони II - 58.023,90 динара, зони III - 52.221,51 динара, у зони IV - 46.999,36 динара и у зони V - 42.299,42 динара.

Имајући у виду наведено, правилно је по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 04.08.2014. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за 2014. годину у укупном износу од 156.664,53 динара, применом члана 2. тачка 1) Одлуке о локалним комуналним таксама и Тарифног броја 1 тач. 1) до 7). За своју одлуку тужени је дао јесне, правилне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али их на основу до сада изнетог није прихватио као правно битне за другачије одлучивање. Ово стога, јер је несумњиво утврђено да је назив фирме на пословном простору тужиоца истакнут, у смислу цитиране одредбе члана 15. став 1. тачка 1. Закона о финансирању локалне самоуправе у вези члана 16. став 1. истог закона и да је висина комуналне таксе за спорни период, утврђена применом важеће Одлуке о локалним комуналним таксама за територију Новог Сада.

Ценио је суд и наводе тужиоца, да је такса за истицање фирме могла бити наплаћена само за седиште предузетничке радње, а не и за издвојено место обављања делатности, али како је одредбом члана 87. став 5. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", бр. 36/2011, 99/2011, 83/2014 (други закон), 5/2015) прописано, да је предузетник дужан да истакне своје пословно име у свом седишту, као и на сваком издвојеном месту пословања, осим у случају из става 4. овог члана и како тужилац и сам не спори, да је пословну делатност обављао и ван седишта предузетничке радње, на издвојеним местима која је регистровао у Агенцији за привредне регистре, суд налази да ни ови наводи не доводе у питање законитост оспореног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закона на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу 2. диспозитива ове

пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 29.03.2019. године, III-4 У. 11020/17

Записничар
Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР